

zák. náleží ve zprotivení se (činění odporu) osobě vrchnostenské, konající službu, násilím buď psychickým (nebezpečným vyhrožováním) nebo fyzickým — násilným vztažením ruky. »Vztažení ruky« nemíní se tu doslovně, nýbrž stačí, když se násilí dotklo samé osoby vrchnostenské buď přímo (úderem, odstrčením), neb aspoň nepřímo (tahání se o šat, hůl, pušku atd.). Nežádá se, by vrchnostenská osoba se pokusila, odpor přemoci, a za tím účelem použila protinásilí, rovněž jako není třeba, by sama byla přemožena, nýbrž stačí každý vážný odpor pachatelův, t. j. takový odpor, který by musela úřední osoba přemoci, kdyby chtěla úřední výkon vůbec provést. Na tomto správném výkladu zákona stojí také rozhodnutí úř. sb. bývalého vídeňského nejvyššího soudu č. 3043 a Sb. n. s. tr. č. 547, na něž se zmateční stížnost odvolává.

V souzeném případě jest formálně bezvadně zjištěno, že obžalovaná, když se pokoušela přejíti s nevyčlenými vejci a máslem přes hranici do Pruska, byla zadržena finanční stráží, vyzvána, by šla na celní úřad, že však odepřela tak učiniti a prohlásila, že půjde dále do B. V.; že učinila pokus, jíti tím směrem, a když jí celní dozorce zastoupil cestu, že ho pravou rukou odstrčila na stranu, by si cestu uvolnila, a to tak prudce, že dozorce musel několik kroků ustoupiti stranou. Z tohoto zjištění je patrné, že se obžalovaná neomezila na pouhý trpný odpor (jak by tomu bylo, kdyby se na př. nehnula z místa, lehla si na zemi atd.), nýbrž že přímým násilím se zprotivila osobě vrchnostenské a činila jí takový odpor, že jí nezbývalo, než rozhodnouti se buď odpor obžalované násilím zlomiti, nebo upustiti od úředního výkonu. Rozhodli-li se vrchní finanční dozorce pro druhou možnost, nebylo tím odčiněno ani nijak dotčeno trestné jednání obžalované, kvalifikované podle §u 81 tr. zák. Že obžalovaná, činíc odpor násilím, jednala v úmyslu, by zmařila úřední výkon, totiž své předvedení na celní úřad, zjistil první soud formálně bezvadně. Pouhým popíráním tohoto úmyslu, jehož zjištění jest v ráci hmotněprávního zmatku neodporovatelným skutkovým zjištěním, neprovádí zmateční stížnost zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. po zákonu, takže k dotčným jejím vývodům nelze přihlížeti. Rovněž po zákonu neproveden jest zmatek čís. 10 §u 281 tr. ř., neboť zmateční stížnost, nedbajíc skutkových zjištění rozsudku, snaží se dovoditi, že obžalovaná se úřednímu orgánu nezprotivila, nýbrž že se vůči němu pouze neslušně chovala a že proto její jednání lze kvalifikovati nejvýše jako přestupek podle §u 312 tr. zák. Poněvadž rozsudečná skutková zjištění naplňují, jak vyplývá z hořejších úvah, objektivní i subjektivní skutkovou podstatu zločinu podle §u 81 tr. zák., není místa uvažovati o tom, zda dopustila se obžalovaná svým jednáním pouze přestupku, činu méně trestného, s jinou skutkovou podstatou. Bylo tudíž zmateční stížnost zavrhnouti dílem jako neodůvodněnou, dílem jako po zákonu neprovedenou.

Čís. 2267.

»Opatřením odbytu (zašantročením)« (§ 185 tr. zák.) ukradené věci jest nejen hospodářské zužitkování (výměna za protihodnotu), nýbrž i jakákoliv činnost, umožňující neb usnadňující zužitkování (výměnu) věci.

»Ukrýváním (zatajováním)« jest každá činnost, která jest určena a způsobila k tomu, by stížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětne nabytí předmětu, jehož pozbyla; spadají sem i různé pomocné činnosti.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1926, Zm I 810/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. října 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že zjištěné jednání stěžovatelovo neopodstatňuje žádného z případů Šu 185 tr. zák., ani ukrývání ani na se převedení ani opatření odbytu. Stížnosti nelze dáti za pravdu. Zjištěno je, že stěžovatel věděl, že pytel máku byl Jindřichem O-em odcizen, a že přes vědomí to přisvědčil obchodnici Josefě K-ové na její otázku, zda on je ten sedlák, který mák prodává. Uznal-li za tohoto zjištěného stavu věci soud, že stěžovatel odbyt ukradené věci opatřoval, nelze v tom spatřovati právní omyl; neboť »opatřením odbytu« neboli »zašantročením« ukradené věci dlužno rozuměti nejen samo hospodářské zužitkování věci, její výměnu za protihodnotu, nýbrž též jakoukoli činnost, umožňující neb usnadňující zužitkování nebo výměnu tu. Již tedy to, co stěžovatel podnikl, zakládá skutkovou podstatu zločinu podle Šu 185 tr. zák., a to jako činu dokonaného. To tím více, když jednání jeho naplňuje i znak ukrývání (zatajování), jemuž odpovídá každá činnost v širším slova smyslu, která jest určena a způsobila k tomu, by stížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětne nabytí předmětu, jehož pozbyla, zvláště když pojem ukrývání naplňují také různé pomocné činnosti. Tím, že se stěžovatel vydával za majitele máku, ač to pravda nebylo a pomáhal tak zloději při prodeji (zpeněžování), »opatřoval odbyt« ukradené věci, pokud se týče dopustil se »ukrývání«, jež se pojmově rovná »opatřování odbytu«. Vůči tomu pozbývá půdy námitka stížnosti, že šlo nanejvýše o pokus, spáchaný nad to nedostatečnými prostředky.

Čís. 2268.

Učitel náboženství požívá, vykonáváje svůj učitelský úřad, ochrany Šu 68 tr. zák.; dohled nad dětmi po škole náleží k povinnostem jeho učitelského úřadu.

Pokud jde o skutkovou urážku ve smyslu Šu 312 tr. zák., byla-li mu vytržena z ruky rákoska.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1926, Zm I 841/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu